

L'IGUALADÍ

Si totes les ciutats de la nostra terra fessin ço que Igualada fa en matèria d'assistència social, Catalunya no tindria captaires ni malalts desatesos.

(Paraules dites pel Conseller de Sanitat senyor Josep Dencàs, en la visita de dissabte passat a la nostra Clínica Comarcal).

ÈPOCA VIII

PORTANTVEU SETMANAL D'ESQUERRA REPUBLICANA

Núm. XIII

IGUALADA, 8 DE JULIOL DE 1933

L'arxiu fotogràfic municipal

Amb motiu de visitar l'exposició de fotografies dels que prengueren part en el concurs, organitzat pel nostre Ajuntament, poguérem fruit l'avinentesa de poguer admirar l'arxiu fotogràfic municipal, instal·lat en un departament del mateix.

Igualada que és considerada com una de les ciutats grises de Catalunya, sense cap precedent intel·lectual, social, polític, ni museus i fins fa pocs anys sense biblioteques, s'havia sempre negligit massa, certament, de les corrents espirituals del nostre poble.

Sempre havíem sentit la mateixa cantarella d'homages que presumeixen de posseir un grau elevat de cultura, i també llegit diferents vegades, que la nostra ciutat i comarca, tenia molt poca cosa d'interessant i que el poc que posseïm no valia la pena de fer cap esforç per a visitar-ho. No tenen interès, ni vàlua artística, ni arqueològica, cap dels modestos, casals, castells i pobles segons els senyors tècnics que es passegen per la Rambla. Però, ara que molts que han visitat l'arxiu que tot just iniciat, ja reuneix una bona col·lecció de documents gràfics de valor, gràcies a la generositat de l'Agrupació Fotogràfica de nostra ciutat, potser se n'hauran donat compte que tenim monuments senzills, que també tenen per nosaltres, una vàlua extraordinària, pels records dels nostres avantpassats.

La sala destinada a l'arxiu és un xic amunt i s'ha de pujar una bona renglera d'escales, però ja queda recompensada la fatiga, que hom pugui sentir quan admira, aquell recull de fotografies.

És un departament modest, ben pintat, uns bons armaris, taules i cadires d'estil casolà, que fa agradable la seva estada. Els arxivadors i les fitxes us recorden l'arxiu Mas, de Barcelona, que n'ha rebut, però, la seva inspiració. Cada fotografia porta la seva explicació històrica o arqueològica ben cenyida de detalls, nom de l'autor de la mateixa i altres dades d'interès. Hi ha altres departaments per a guardar els clixés amb uns sobres numerats i prèviament catalogats per si algun dia, l'home estudiós necessitava treure alguna còpia que li interessés, per a trobar-los així fàcilment.

De moment tenen un llibre registre que s'hi anota, quan es rep alguna prova, l'indret, l'autor, les dades, etc., etc.... L'arxiver Sr. Procopi Llucià, molt amablement ens explicà que més endavant, quan l'arxiu reuneixi més bon nombre de fotografies, les catalogaran científicament, segons el que representen. O sigui arxius històrics, arqueològics, etnogràfics, etc. etc. Tots els homes que desitgin estudiar les evolucions i transformacions que ha sofert la nostra ciutat o qualsevol poble de la comarca, trobarà en aquest arxiu quasi tot el material gràfic que necessiti. Els monuments per modestos i senzills que siguin, els trobarà tan ben catalogats i detallats, que estic ben segur que mereixeran la més sincera felicitació de tots aquells intel·lectuals que tinguin el goig de visitar-l'ho.

Fins ara, no crec que cap més ciutat per important que sigui, hagi fet res en matèria d'arxius fotogràfics i solament conec benemèrites entitats excursionistes que fan vertaders esforços per a fer obra pràctica en aquest sentit.

Ens plau felicitar el nostre Ajuntament per l'encert de portar a terme aquesta meritoria tasca, a l'Agrupació Fotogràfica pel patronatge que exerceixi el senyor Procopi Llucià per l'entusiasme i bona voluntat que hi posa, ja que tots enalteixen l'esperit comprensiu dels homes d'esquerra que tant malparats pretenen deixar-nos els reaccionaris, atribuint-nos totes les malvestats i els actes barroers que es cometien contra l'art, d'una manera especial el litúrgic.

Així els demostrarem que com a homes estimem la cultura i com a ciutadans sabem respectar i fer respectar tots aquells valors que encara que simbolitzin espiritualitats místiques d'altre temps, nosaltres com a valor històrico-arqueològic els estimem, perquè en el fons porta l'empremta ben segellada de la nostra pròpia personalitat.

Antoni Borràs Quadres

Carta de Barcelona

Franc parlar, és cortesia

Al meu amic A. C.

De tornada d'un viatge trobo la teva inquisidora i amable carta, el tema de la qual és aquesta que sembla inquietant i trasbalsadora pregunta: Com és que sense ésser militant de l'«Esquerra Republicana de Catalunya» col·labores a L'Igualadí, periòdic que defensa el programa de l'esmentat partit?

No saps com m'ha agradat aquesta pregunta de contestació no gens difícil, però una mica llarga. I m'ha agradat perquè em porta a la mà l'ocasió de definir-te la meua actitud que tu, fervorós de l'Esquerra, lamentaràs. Tanmateix en el fons estaràs orgullós de la meua veritat, ja que franc parlar és cortesia.

Primer motiu: L'Igualadí és un periòdic democràtic i liberal, gens anacrònic, a to amb la moderna concepció del que ha d'ésser una publicació que vagi assenyalant al públic el nous camins i les noves idees. No pot tenir els mitjans materials per a completar del tot aquesta tasca d'educació política, però en té l'esperit, i no podria, per tant, foragitar la seva companyia una signatura d'ideals de democràcia i llibertat pel sol fet de no pertànyer a una agrupació o partit. Per la meua part, no haig de fer pas escarafalls per tal de dir que m'honora la companyia de signatures posades al peu d'articles i comentaris en defensa de les repetides idees liberals.

Un altre motiu: aquest, si vols, d'ordre protocolari. Llegeix, si et plau, les negretes de L'Igualadí que diuen: «dels treballs publicats en són responsables llurs autors». Això et donarà una prova de l'eclectisme ben entès i de la llibertat d'acció amb què aquest periòdic deixa als seus col·laboradors.

A més, voldria que tinguéssis en compte la diferència entre la tasca encomanada al cos de redacció que, naturalment, és sempre portada a cap per entusiastes del partit i la dels col·laboradors, menys subjectes a la disciplina, però sense sortir-se d'un ideari general, carregant per aquest motiu, amb tota la responsabilitat de les seves paraules signades.

I anem a les idees del partit d'Esquerra. El seu programa té una veritable concepció moderna del que és un partit que governa i vol governar en plena realització de les idees liberals i que se'n diuen d'esquerra. A mi no m'espanta aquest programa, i tampoc m'espanta—tu ho saps prou bé—que els meus anhels van molt més enllà i es troben en plena simpatia per un regim futur—qui sap si no molt llunyà—de més equitat i de més justícia. Però, amic meu, no es pot matar tot el que és gras. No soc un exaltat i, per tant, no somio.

El meu temperament més aviat simpatitza amb l'evolució que amb la revolució. Avui és l'hora de les esquerres, com ahir era l'hora del despotisme i abans d'ahir l'hora de l'esclavatge. Demà... ja veurem on ens porta l'evolució. Bé està, doncs, avui el programa de l'Esquerra i dels partits afins i, encara que jo no estigui sota la seva disciplina, no crec cometre cap pecat, donant la mà als seus components.

Vols una altra raó? Soc igualadí i no podria desaproveitar una avinentesa tan agradable com la de posar la meua signatura en una publicació igualadina. I més tractant-se d'una publicació d'ideals afins als meus. Ja saps la meua dèria per tot el que siguin lletres de motllo. Ja saps com sempre he maldat per un periòdic igualadí de sanes idees democràtiques i progressives. Ja saps el meu fervor d'altres temps per la creació d'un diari igualadí que treballés per Catalunya i la República, que reunís una col·laboració de qualitat, que aixequés la bandera de les reivindicacions obreristes; un diari enèrgic contra els enemics de mala fe, sense barrejar-se amb el fang dels despitats i polemista amb els adversaris polítics de bona fe.

Cal que no oblidis, tampoc, que L'Igualadí és el periòdic on vaig fer les meves primeres armes dintre la política i el periodisme, en temps en què l'Esquerra no existia encara, però en temps en què ja es lluitava amb braó per Catalunya i la República.

I, per fi, recorda que les circumstàncies m'han portat fora d'Igualada i que la col·laboració a L'Igualadí, és la meua comunicació amb tots els companys que, com tu, són recordats amb simpatia.

Ja veus si tinc motius per explicar la meua actitud, posat dintre el bullit d'aquesta gran ciutat que és Barcelona, des d'on els igualadins voldríem que els nostres compatriotes fessin cultura, fessin política i periodisme sense barallar-se, amb altesa de mires, sense campanyes personals, guiat cadascú per la fe en la seva idea i que guanyi qui més pugui.

El teu afectuós,

Joan Camps

N. de la R.—Per escriure a L'Igualadí no es necessita ésser militant d'Esquerra Republicana de Catalunya, ni de cap altre partit. Amb què es tingui un recte sentit de la justícia, i es propugni pel bé de tots ja n'hi ha prou: altrament, no trobaríem gens decorós ni democrata, exigir més mèrits als nostres col·laboradors.

Per tant, els articles que publiquem del nostre amic Camps, encaixen perfectament dintre el marc democrata i esquerrista de L'Igualadí.

Som liberals evolucionistes, no sectaris absolutistes.

Republicans! Llegiu i propagueu L'Igualadí.